

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: M. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Radkem Kellerem, advokátem, se sídlem Jaselská 940/23, Brno, proti **žalovanému: Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby dopravní policie**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2014, č. j. PPR-592-1/ČJ-2014-990440,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2014, č. j. PPR-592-1/ČJ-2014-990440, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor služby dopravní policie (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 19. 12. 2013, č. j. KRPU-270972-8/ČJ-2013-0400DP-05. Tímto rozhodnutím krajské ředitelství ve zkráceném přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnilo výrok rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu, ze dne 10. 2. 2013, č. j. KRPU-33928/PŘ-2013-040007, vydaného v blokovém řízení, ev. č. bloku na pokutu „X“, o přestupku podle § 125c odst. 1

písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném od 1. 8. 2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“), tak, že žalobce „... je vinen, že dne 10. 2. 2013 kolem 12:23 h. na silnici I/13 v katastru obce Jirkov jako řidič silničního motorového vozidla tov. zn. BMW X3 r. z. „X“ překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 22 km.h⁻¹, resp. po odečtení tolerance stanovené výrobcem silničního radarového rychloměru o 18 km.h⁻¹. Tedy porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť se neřídil povinností o rychlosti jízdy upravenou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a tím naplnil zákonné znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.“ Krajské ředitelství dále vysloвило, že ostatní části rozhodnutí se nemění. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 19. 12. 2013 a blokovou pokutu ze dne 10. 2. 2013, případně vyslovil nicotnost všech těchto rozhodnutí, a aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

V žalobě žalobce předeslal, že dne 10. 2. 2013 mu byla údajně uložena bloková pokuta za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Žalobce měl za to, že přestupek nebyl řádně zjištěn, a proto inicioval přezkumné řízení, jež vyústilo v žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobce zdůraznil, že napadal podpis na pokutovém bloku, neboť není jeho. Správní orgán tedy nemohl zjistit stav věci bez důvodných pochybností, ani s jistotou tvrdit, že datum převzetí bloku uvedené spolu s podpisem je datem spáchání přestupku a že blok má veškeré náležitosti podle § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce namítal, že pověřená osoba nevyznačila v předmětném pokutovém bloku den uložení pokuty, tudíž blok postrádá obligatorní formální náležitost rozhodnutí. Takové rozhodnutí je podle žalobce nezákonné, resp. nicotné, a nedostatky bloku nelze zhojit dokazováním, ani doplněním bloku ve formě rozhodnutí, neboť rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení je rozhodnutím sui generis a nelze ho dodatečně doplňovat. K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000. Podotkl, že správní orgány se snažily zhojit vadu bloku spočívající v absenci jeho zákonné náležitosti; tato vada je však nezhojitelná a činí rozhodnutí nicotným.

Dále žalobce uvedl, že z opatrnosti žádal správní orgán také o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť to nebyl on, kdo předmětný pokutový blok podepsal. Žalobce tedy nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a neakceptoval skutková zjištění správních orgánů a jejich závěry o spáchání přestupku.

Podle žalobce jsou napadená rozhodnutí postižena vadami, které je činí nesprávnými pro nedostatečné zjištění skutkového a právního stavu a zejména z důvodu nedodržení § 84 odst. 1, 3 a 4 a § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Žalobce rovněž namítal porušení § 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány neprovedly jím navržené důkazy a nevypořádaly se dostatečně s jeho námitkami. Zkrácení na svých právech spatřoval žalobce také v tom, že v důsledku napadených rozhodnutí byl do jeho bodového hodnocení řidiče v registru řidičů neoprávněně zaznamenán přestupek, čímž žalobce dosáhl dvanácti bodů a byl dán důvod pro ztrátu jeho řidičského oprávnění.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že blokové řízení je druhem přestupkového řízení a použijí se v něm přiměřeně ostatní ustanovení zákona o přestupcích, včetně

příslušných ustanovení správního řádu ve smyslu § 51 zákona o přestupcích. Blokové řízení je pravomocně ukončeno uložením a zaplacením blokové pokuty. Protože jde o pravomocné rozhodnutí, vztahují se na něj podle žalovaného příslušná ustanovení správního řádu o přezkumném řízení.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že žalobce po celou dobu přezkumného řízení nezpochybňoval svou přítomnost při projednání přestupku v blokovém řízení. Žalovaný upozornil na to, že žalobce ke svému tvrzení, že pokutový blok nepodepsal, nepředložil žádný relevantní důkaz. Totožnost přestupce byla podle žalovaného na místě přestupku ověřena podle předložených dokladů (občanský a řidičský průkaz), zároveň byla na místě provedena lustrace přestupce v dostupných evidencích.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný zaměňuje skutečné důvody vedení sporu a jeho podstatu. Kromě námitky, že podpis na bloku není žalobcův, je předmětem sporu zejména skutečnost, že blok neobsahoval datum údajného spáchání přestupku, což je jeho obligatorní náležitost. Pokud následně krajské ředitelství rozhodlo podle § 97 odst. 3 správního řádu o změně výroku rozhodnutí o přestupku vydaného v blokovém řízení, je podle žalobce takové rozhodnutí nicotné a vada bloku spočívající v absenci obligatorní náležitosti je nezhojitelná.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících rozhodnutí. V této souvislosti soud podotýká, že na základě námitky žalobce zkoumal i otázku nicotnosti rozhodnutí o přestupku vydaného v blokovém řízení dne 10. 2. 2013, ačkoli toto rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu v projednávané věci. Soud tak postupoval proto, že krajské ředitelství svým rozhodnutím ze dne 19. 12. 2013 v přezkumném řízení změnilo původní rozhodnutí o přestupku vydané dne 10. 2. 2013. Z povahy nicotnosti jakožto neodstranitelné vady přitom vyplývá, že nicotnost rozhodnutí

nelze zhojit, přičemž na nicotné rozhodnutí se hledí tak, jakoby vůbec nebylo vydáno. Soud proto dospěl k závěru, že nicotné rozhodnutí nemůže být změněno. Podle názoru soudu současně platí, že rozhodnutí, jímž se jakkoli mění nicotné (tedy neexistující) rozhodnutí, je rovněž nicotné. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že z úřední povinnosti musí zkoumat případnou nicotnost pouze u žalobou napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), zatímco v případě jakéhokoli jiného rozhodnutí, které s žalobou napadeným rozhodnutím nějak souvisí, zkoumá soud jeho případnou nicotnost pouze na základě žalobní námitky uplatněné v zákonem stanovené lhůtě. V projednávané věci žalobce takovou námitku vznesl, proto se soud mohl otázkou nicotnosti rozhodnutí o přestupku zabývat. Pokud by původní rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení dne 10. 2. 2013 bylo nicotné, muselo by být nicotné i rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 19. 12. 2013, jímž bylo v přezkumném řízení původní rozhodnutí o přestupku změněno. Stejně tak by muselo být nicotné i žalobou napadené rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 19. 12. 2013 vydané v přezkumném řízení potvrdil. Nicotnost žádného z uvedených rozhodnutí však soud neshledal.

Žalobci lze přisvědčit v tom, že základní náležitosti rozhodnutí v blokovém řízení, tj. pokutového bloku upravuje § 85 odst. 4 věta druhá zákona o přestupcích. Podle tohoto ustanovení pověřené osoby na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Slovní spojení „za jaký přestupek“ zahrnuje požadavek na řádné označení skutku, jehož se přestupce dopustil. Součástí popisu skutku přitom nepochybně musí být také datum jeho spáchání. Absence data spáchání přestupku v popisu skutku uvedeném v pokutovém bloku však podle názoru soudu nepředstavuje natolik závažnou vadu, která by mohla vyvolat nicotnost rozhodnutí vydaného v blokovém řízení. Tato vada může způsobit nanejvýš nezákonnost takového rozhodnutí. To platí tím spíše za situace, kdy pokutový blok obsahuje datum vystavení a dále shodné datum uvedené společně s podpisem přestupce pod prohlášením, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuje, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuje převzetí části A bloku. Za situace, kdy je pokutový blok řádně podepsán, nemůže založit nicotnost rozhodnutí vydaného v blokovém řízení ani nepodložené tvrzení žalobce, že pokutový blok nepodepsal.

Podle ustálené judikatury správních soudů je nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, vše dostupné na www.nssoud.cz). Žádnou ze shora popsanych vad, ani jinou vadu srovnatelné závažnosti však rozhodnutí v projednávané věci nevykazují.

Soud ve shodě se žalovaným upozorňuje na skutečnost, že i pro blokové řízení platí § 51 zákona o přestupcích, podle kterého „[n]ení-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.“ Použití správního řádu pro blokové řízení není žádným ustanovením zákona o přestupcích vyloučeno, proto lze i v případě blokového řízení aplikovat ustanovení správního řádu o přezkumném řízení. K tomu soud dodává, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS, www.nssoud.cz, potvrdil použitelnost ustanovení správního řádu o obnově řízení pro blokové řízení podle zákona o přestupcích, není proto žádný důvod se domnívat, že rozhodnutí v blokovém řízení nemohou podléhat řízení přezkumnému, když oba tyto instituty shodně slouží k přezkumu pravomocných rozhodnutí správních orgánů.

S ohledem na tyto skutečnosti soud shledal, že krajské ředitelství bylo oprávněno vést přezkumné řízení v dané věci a přezkoumat pravomocné rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení. Rozhodnutí krajského ředitelství vydané v přezkumném řízení dne 19. 12. 2013, ani žalobou napadené rozhodnutí, jímž bylo toto rozhodnutí potvrzeno, tudíž nejsou nicotná ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s jeho námitkami, soud připomíná, že žalobce uplatnil ve správním řízení tři základní námitky. První dvě, které spočívaly v tvrzení, že věc nebyla úplně zjištěna a podpis na pokutovém bloku není žalobcův, vznesl žalobce před vydáním rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 19. 12. 2013, které se jimi v odůvodnění svého rozhodnutí řádně zabývalo. Třetí námitku, která spočívala v tvrzení, že absenci data spáchání přestupku v rozhodnutí v blokovém řízení nelze zhojit a rozhodnutí v blokovém řízení nelze dodatečně doplňovat, uplatnil žalobce v odvolání. Na tuto námitku reagoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tím, že změna přezkoumávaného pravomocného rozhodnutí je podle § 97 odst. 3 správního řádu přípustná, a to tím spíše, že nedochází k rozšíření právní odpovědnosti přestupce. Žalovaný dále uvedl, že žalobce byl na místě přestupku ztotožněn a lustrván v dostupných evidencích. Doplnil, že datum spáchání přestupku je přesně zaznamenáno na fotografii z radarového měřiče a odpovídá datu projednání přestupku, které je v bloku uvedeno. Tím podle názoru soudu žalovaný řádně vypořádal všechny námitky žalobce vznesené v odvolání i v průběhu předcházejícího řízení. Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Soud poté přistoupil k posouzení věcných námitek žalobce. Soud se neztotožnil s jeho argumentací, že vadu pokutového bloku spočívající v absenci jeho zákonné náležitosti nelze zhojit a doplnění této náležitosti formou rozhodnutí v přezkumném řízení není možné. Vzhledem k tomu, že k přezkoumání pravomocného rozhodnutí vydaného v blokovém řízení je přípustné vést přezkumné řízení, jak bylo vysvětleno výše, je zcela logicky správní orgán rozhodující v přezkumném řízení oprávněn podle § 97 odst. 3 správního řádu přezkoumávané rozhodnutí změnit. Změna rozhodnutí pochopitelně zahrnuje i jeho případné doplnění o chybějící náležitost. K takové změně však musí mít správní orgán dostatek podkladů, které mu umožní posoudit, jak má rozhodnutí vydané v blokovém řízení doplnit, aby napravit jeho nezákonnost spočívající v chybějící náležitosti pokutového bloku.

V projednávané věci správní orgány dospěly k závěru, že v pokutovém bloku v popisu skutku absentuje datum spáchání přestupku. Toto datum bylo snadno zjistitelné z fotografie z radarového měřiče, jehož prostřednictvím bylo zjištěno, že přestupce překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Datum uvedené na fotografii se shodovalo s datem projednání přestupku uvedeným v pokutovém bloku i s datem souhlasu přestupce s projednáním přestupku v blokovém řízení (10. 2. 2013). Tyto skutečnosti žalobce nijak nezpochybňoval. Soudu tudíž nevznikly žádné pochybnosti o tom, že přestupek popsáný v pokutovém bloku se stal dne 10. 2. 2013. Krajské ředitelství tedy mělo podle názoru soudu dostatek podkladů k tomu, aby mohlo v přezkumném řízení změnit rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení dne 10. 2. 2013 a doplnit do popisu skutku datum, kdy byl přestupek spáchán.

K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 775/2000 soud uvádí, že z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení nebylo možné dodatečně doplňovat. Zmíněné rozhodnutí se zabývalo otázkou vykonatelnosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení a k možnosti dodatečného doplnění tohoto rozhodnutí se nikterak nevyjadřovalo.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že podpis na pokutovém bloku není jeho. Správní orgány v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí, které mu předcházelo, jednoznačně popsaly, že totožnost řidiče, který se dopustil přestupku, byla ověřena podle jím předloženého občanského průkazu ev. č. 103209427. Soud zjistil, že toto číslo je uvedeno v pokutovém bloku v kolonce 4. *Totožnost ověřena*, která se nachází pod kolonkami 1. *Jméno a příjmení*, 2. *Rodné číslo/datum narození* a 3. *Adresa místa pobytu*, v nichž jsou vyplněny osobní údaje žalobce. Zmíněný doklad ev. č. 103209427 vydal Magistrát města Kladna žalobci, který jej dne 29. 7. 2013 odevzdal zpět magistrátu z důvodu ukončení jeho platnosti. Dne 10. 2. 2013 tímto dokladem žalobce disponoval a prokázal jím svou totožnost, správní orgány proto neměly pochybnost o tom, že přestupcem byl žalobce. Soud s tímto závěrem naprosto souhlasí a dodává, že žalobce kromě kusého tvrzení, že podpis není jeho, neuvedl a nedoložil žádné další skutečnosti, které by jeho tvrzení zdůvodňovaly, resp. vysvětlovaly. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v rámci blokového řízení řádně ztotožněn jako osoba, která spáchala přestupek, soud ve shodě se správními orgány považuje za zcela nadbytečné provádět důkaz znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. Tvrzení žalobce, že podpis není jeho a že nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a neakceptoval skutková zjištění správních orgánů a jejich závěry o spáchání přestupku, vyhodnotil soud jako účelová, vedená snahou žalobce vyhnout se ztrátě řidičského oprávnění a povinnosti odevzdat řidičský průkaz z důvodu dosažení dvanácti bodů v registru řidičů. Vzhledem k tomu, že bylo pravomocně rozhodnuto, že se žalobce uvedeného přestupku dopustil, nelze skutečnost, že dosáhl dvanácti bodů a bude muset odevzdat řidičský průkaz, považovat za neoprávněné zkrácení jeho práv.

K tvrzení žalobce, že z opatrnosti žádal správní orgán také o obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, soud podotýká, že výsledné rozhodnutí Krajského ředitelství policie České republiky, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu, ze dne 1. 4. 2014, č. j. KRPU-52114-2/ČJ-2014-040007, jímž byla žádost žalobce

o obnovu řízení o shora uvedeném přestupku zamítnuta, není předmětem soudního přezkumu v tomto řízení.

Soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nedopustily se žalobcem zmiňovaných porušení zákona o přestupcích a správního řádu. Vada rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 10. 2. 2013, spočívající v absenci data spáchání přestupku v popisu skutku, byla v řízení ukončeném žalobou napadeným rozhodnutím řádně odstraněna, přičemž nebylo zjištěno, že by v blokovém řízení došlo k jiným porušením § 84 odst. 1, 3 a 4 a § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Rozhodnutí krajského ředitelství v přezkumném řízení i žalobou napadené rozhodnutí tudíž byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalobu vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová